

TAIMITARHA-
MURHAT

PIKKU

MURHA

VAIN

CARIN
HJULSTRÖM

TAMMI

CARIN HJULSTRÖM:

Pikku murha vain (2020, suom. 2024)

CARIN
HJULSTRÖM

PIKKU
MURHA
VAIN

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

TAMMI

HELSINKI

Sivun 151 sitaatti on *Raamatusta* (Kirkon keskusrahasto 1992).

Ruotsinkielinen alkuteos *Bara ett litet mord* ilmestyi Ruotsissa 2020.
© 2020. Carin Hjulström by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos © Nina Mäki-Kihniä ja Tammi 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-5314-5

Painettu EU:ssa

*Tämä kirja on omistettu Säbyholmin viherpeukalot -nimiselle luku-
piirille, joka tapaa torstai-iltaisain taimien äärellä kasvihuoneella.
Kiitos, että sain lainata erikoista nimeänne kirjasarjaani. Ilman
teitä ja iltojamme kasvihuoneella tämä kirja ei olisi syntynyt. Kii-
tollisen ajatuksen lähetän myös pikkukoiralleni Mollylle sen omaan
taivaaseen.*

*Ilman Mollya en olisi päässyt yhtä nopeasti osaksi kylän sisäpiiriä.
Totta se on: koiratemppu toimii.*

*Kiitokset myös kaikille ystäville, naapureille ja muille kyläläisille
Säbyholmissa inspiraatiosta ja iloisesta kannustuksesta.*

Prologi

Tuulet riepottivat ja repivät tummia pilviä vaaleanharmaalla taivaalla. Korkealla peltojen yllä kaarteli kaksi petolintua. Majesteettisia ilman valtiaiata.

Mies otti tukevamman asennon ja seurasi lintuja katseellaan.

”Tästä voi tulla minulle ikäviä seurauksia. Kai tiedät?” hän kuiskasi. Nainen painautui häntä vasten kuin merkiksi.

Linnut laskeutuivat hiljakseen alemmas kohti peltojen kupeessa olevaa metsää.

”Nyt”, nainen kuiskasi.

Mies tuki aseensa napakasti olkaansa vasten. Tähtäsi, odotti, tähtäsi. Sekunnit kuluivat. Mustanruskeat linnut lähestyivät puiden latvuksia.

”Ammu nyt”, nainen sähähti.

Kaksi laukausta kajahti nopeasti peräkkäin. Eläimistä suurempi putosi hervottomana kohti maata. Toinen räpytteli surkeana siipiään, vakavasti vahingoittuneena.

”Kiitos. Tiesin, että sinuun voi luottaa”, nainen sanoi.

”Ei sitten sanaakaan kellekään”, mies sanoi.

”Rakas, mitä sinä minusta oikein kuvittelet?”

1. luku

Tapansa mukaan Egil ei edes tervehtinyt. Alkoi vain puhua.

”Täytyy jutella.”

”Selvä, mukavaa”, minä sanoin.

”Milloin?”

”Huomenillalla ehkä?”

”Käy. Bakfickanissa?” hän sanoi.

Ja minä, niin kuin mikäkin idiootti, iloitsin ja odotin, valitsin kalliin sinisen mekkoni, väkersin kampauksen, laittauduin erityisen hienoksi ja ajattelin, että... vihdoinkin.

Salailua oli jatkunut lähes kolmekymmentäviisi vuotta. Ehkä nyt oli viimeinkin meidän aikamme.

Mutta kun istuimme pöydässä, jokin tuntui olevan pielessä. Tunnelma oli nyrjähtänyt ja jäyhä. Halusin kurkottaa pöydän yli silittääkseni hänen juonteista, ikääntyntyttä, kaunista poskeaan. Mutta jokin hänen ryhdissään sai minut luopumaan aikeestani. Hän ei nojautunutkaan minun puoleeni, istui vain kuin seipään nielleenä. Niin kuin olisi halunnut pois. Miksi? Miksei hän edes katso minuun, ajattelin ja pyörittelin Vätternin nieriää suussa.

Junavaunu tärisi, ja Siri Ehrensvärd avasi silmänsä ja nosti suuret aurinkolasinsa paremmin nenälle. Hän ei käyttänyt niitä suojaksi häikäisyltä – eihän aurinko edes näyttäytynyt – vaan siksi, ettei kukaan näkisi hänen kasvojaan. Hän tiesi silmiensä verestävän. Edes teatterimaski ei olisi peittänyt sitä, eikä kukaan

saanut nähdä häntä tällaisena. Näyttämöllä oli helppo itkeä, karjua, heittäytyä lohduttomaksi tai epätoivoiseksi ja jopa sietää nöyryyksiä, mutta heikkouksien paljastaminen yksityiselämässä ei kuulunut hänen tyyliinsä.

Siri antoi katseensa hakeutua ikkunaan ja näki likaisessa lasissa kasvojensa heijastuksen. Hän yritti hymyillä saada- seen peilikuvansa mairittelevammaksi. Kasvonpiirteet olivat yhä klassisen kauniit, mutta juonteet suupielissä ja kaulassa näkyivät selvästi, jos tiesi, mistä etsiä. Ja hän tiesi. Hiusten suojaus sitaistu silkkihuivi teki hänestä ikäistään vanhemman näköisen, ja niin välttyi tehokkaasti muiden uteliailta katseilta. Normaalisti hän nautti kerätessään arvostavia katseita ja ystävällisiä hymyjä Djurgårdenin kävelykadulla ja Östermalms-torgin kaupoissa, sillä nehän todistivat, että häntä rakastettiin ja ihailtiin, mutta juuri nyt hän olisi mieluiten ryöminyt piiloon vaikka kivenkoloon.

Siri hipelöi huivin solmua ja katsoi itseään silmiin ikkuna-ruudussa. Pian kuusikymppinen. Miten tässä näin kävi? Siri Ehrensvärd, ikinuori ja lupaava, niin kaunis ja ainutlaatuinen. Mutta se oli silloin. Nyt kaikki on ohi, hän ajatteli. Kerta-laakista.

Likaisenkeltaisten niittyjen ja talvenruskeiden peltojen takana välkkyivät Mälarenin vedet. Näin kaukana Nybrogatanilta ja Dramatenilta hän ei ollut käynyt aikoihin. Olisi pitänyt tehdä enemmän elokuvia. Ei olla niin kovin uskollinen teatterille. Ura oli vieläkin pakkomielle. Ikään kuin se voisi tarjota tulevaisuuden, hän ajatteli ja nauroi mykkänä, mutta sitten ajatukset palasivat iltaan Bakfickanissa. Hän oli kaatanut viinilasin noustessaan hätäisesti pöydästä, eikä koko illasta ollut muistiin muuta jäänytkään. Ei edes sitä, miten hän oli mennyt kotiin. Sitä seuraavat päivät olivat sumuisia. Petos oli yllättänyt hänet täydellisesti. Pahinta oli, että mies oli riistänyt häneltä jopa teatterin. Ilman sitä hän ei ollut mitään, ei yhtään mitään. Ei teatteria, ei Siri Ehrensvärdiä.

Hän oli itkkenyt ja huutanut, tyhjentänyt viinivaraston, piehtaroinut kurjuudessaan. Vihannut, kaivannut, vihannut. Eikä puhunut kenenkään kanssa. Kieltäytynyt näyttämästä häpeäänsä.

Mutta sitten, kolmantena päivänä, hänen sisältään oli kummunut uusi tunne – vaateliias raivo. Raivo oli houkutellettui esiin myös vanhan, häijyisti kalvavan omantunnon, joka patisti tekemään asioille jotain. Vähitellen hän tajusi, että meneillään oli yhden aikakauden loppu mutta kenties uuden alku. Miellissä oli eräs asia, joka olisi pitänyt tehdä jo kauan sitten, mutta se oli jäänyt, koska aina oli ollut loputon lista tärkeämpiäkin asioita: seuraava näytelmä, seuraava iso rooli. Teatteri oli aina ollut ykkönen. Ja Egil. Siriä puistatti, eikä hän olisi halunnut ajatellakaan koko miestä. Egil Borg, Kungliga Dramatiska Teaternin johtaja, oli valintansa tehnyt. Siitä sitten vain, palakoon helvetin tulessa.

Junavaunun kaiuttimesta kuului miellyttävä naisääni. ”Seuraavana Bro”, ja juna hidasti autiolle asemalle. Siri pakotti kyynleet pois, veti syvään henkeä, nipisti kevyesti poskiaan ja kuiskasi: ”The show must go on.” Oli aika totella soimaavaa omaatuntoa, joka muistutti, että hänellä oli tässä maailmassa vain yksi oikea perhe.

”Siri-täti! Täällä näin! Parkkiksella.”

Nuori mies heilautti kättään, ja Siri Ehrensvärd tarttui täpötäyteen matkalaukkuunsa ja alkoi vetää sitä perässään laiturilla.

Matkalaukun renkaiden kolinan lisäksi kuului vain kiurun läpitunkeva liverrys, kun se lekutteli korkeuksissaan rantaniittyjen yllä. Sirin veljenpoika steppasi levottomana autorivin vieressä kuraisella parkkipaikalla. Vähän liian myöhään nuorukainen tajusi, että olisi pitänyt kävellä laiturille vastaan ja vapauttaa iäkäs täti matkalaukun taakasta. He kohtasivat puolivälissä.

”Anton, kiitä onneasi, ettei kukaan ollut kuulemassa. Lakkaa sanomasta minua ’tädiksi’. En ole satavuotias.”

”Mitä sitten sanon?”

”Ihan vain Siri.”

”Yritetään. Et yleensä tule kylään näin ykskaks”, Anton sanoi ja halasi niin lujaa, että Siri hieman yllättyi.

”Tiedän. Mutta asiat ovat nyt toisin. Onpa sinusta tullut pitkä. Olet ihan... aikamies”, Siri sanoi ja työnsi Antonin kädenmitan etäisyydelle katsoakseen tarkemmin.

Ruskeat kiharat kehystivät soikionmuotoisia kasvoja, joissa oli siniset silmät, suora nenä, kauniin muotoinen suu ja leuassa parrantapaisia haituvia. Viimeksi Anton oli ollut vähän pyöreä limsasta ja sipseistä, mutta kiloja oli näköjään karissut pois. Poika ei ollut erityisen timmissä kunnossa, mutta sentään solakka. Yllään hänellä oli punaruudullinen flanellitakki, kuluneet farkut, raskaat talvikengät ja väärinpäin käännetty pesäpallolippis.

”Olo on kuin hevosella huutokaupassa, kun noin tuijotetaan. Olen kahdenkymmenenviiden. Etkö muista? Ainakin lähetit tukun rahaa synttärilahjaksi.”

Siri Ehrensvärd pysähtyi muutamaksi sekunniksi muistelemaan.

”Tosiaan. Olin sinä iltana lavalla, tietysti. Hamlet, isolla näyttämöllä. Esitin Gertrudia, Tanskan kuningatarta. Hamletin äitiä, ellet tiennyt. Todella hieno versio.”

Anton nauroi ja tarjosi käsivarttaan.

”Ollako vai eikö olla”, Anton sanoi dramaattisesti.

”Se ei ole Gertrudin repliikki. Vaan Hamletin”, Siri korjasi.

”Tiedän. Se oli vitsi.”

”Seisovat aplodit, joka ikisessä näytöksessä”, Siri lisäsi.

”Kuuluu asiaan. Oletko koskaan muuta saanutkaan?” Anton kysyi leikkisästi. ”Kas tässä meikäläisen kaara.”

Siri pysähtyi ruosteisen Range Roverin eteen. Vihreä maastokuvio hädin tuskin erottui kurakerroksen alta, ja avolavan pressu oli pahasti revennyt. Siri nosti aurinkolasejaan.

”Jaaha. No, autoja on joka lähtöön.”

Anton irrotti hakaset, jotka pitivät pressun paikallaan, ja nosti matkalaukun lavalle Sirin katsellessa ympäristöä.

Ratakiskojen tuolla puolen oli unelias pikkukylä: vanhoja omakotitaloja, matalia vuokrataloja, pizzeria, linja-autoasema, huoltoasema, autokorjaamo ja ruokakauppa. Radan sillä puolen oli vain suuri sorastettu parkkialue, jonka reunalla rehotti vesakkoa ja pensaita. Muu maisema oli alavaa, heinittynyttä joutomaata silmäkantamattomiin. Vanhaa merenpohjaa kai, Siri ajatteli ja hengitti maan tuoksua.

”Elämä on merkillistä. Ajatella, että sinä ja minä olemme nyt tällä parkkipaikalla keskellä ei mitään. Kiitos, että tulit hakemaan minut asemalta. Olitko muuten tosissasi, kun sanoit ostaneesi taimitarhan?”

Anton siirsi painoa jalalta toiselle empien vastaustaan.

”Tavallaan... Mitä outoa siinä olisi?”

”Mutta Anton! Oletko eläessäsi omistanut edes yhtään ruukkukasvia? Tai ylipäänsä saanut mitään versomaan? Taimia tai rahaa.”

”Ei saa olla noin negatiivinen. Tarvitsen tukea. Jonkun, joka uskoo minuun.”

”Totta kai. En vain käsitä, miten päädyit nimenomaan taimitarhaan.”

”Tuttu virsi, en ole sinnikäs, vaihdan alvariinsa työpaikkaa...”

”Tarkoitit kai sanoa, että olet saanut potkut kaikista töistä, joissa olet aloittanut, etkä ole yläkoulun jälkeen käynyt mitään koulua loppuun asti?”

Anton huokaisi hämillään.

”Kuulostaa ankaralta, kun sen sanoo noin”, hän sanoi ja katsoi pois päin.

”Rakastan sinua silti sydämeni pohjasta. Tiedät sen. Mutta jos teet jääräpäisesti hölmöjä valintoja, niin kai sentään voisit kysyä neuvoa? Kun tekee asioita yhdessä, vahingot jäävät pienemmiksi.”

”Joo, joo.” Anton hymyili väkinäisesti. ”Olisi pitänyt kertoa eikä hypätä pää edellä syvään päätyyn. Mutta ei ollut vaihtoehtoja. Ja ihan oikeasti, maalaiselämä tekee hyvää.”

”Toivon vilpittömästi, että olet oikeassa. Minne me muuten olemme menossa?”

”Paikan nimi on Säbyholm, ja kuule, se on hieno mesta. Siis ei se minun nykyinen kotini, mutta kaikki muu siinä ympärillä.”

”Säbyholm? Kuulostaa etäisesti tutulta. Ettei vain äitini, sinun mummusi Henrietta, tainnutkin asua tienoolla pari vuotta, ennen kuin muutti Wenngarnille”, Siri sanoi.

Anton avasi kuljettajan oven.

”Kaverit heittää aina herjaa Wenngarnista. Kun kasvaa katkaisuasemalla, niin ei ihme, että käy kuten meikäläiselle”, Anton naurahti kuivasti.

”Mummusi oli laitoksessa emännöitsijänä eikä kirjoilla. Hänellä oli lisäpesti hienossa linnassa laitoksen lähellä. Kerrohan se niille niin sanotuille kavereillesi”, Siri sanoi ja avasi pelkääjän puoleisen oven. Hän pysähtyi nähdessään matkustajan penkillä tyhjiä tölkkejä ja pikaruokarasioita.

”Plääh, sepä ei olekaan hauska juttu.”

”Elämä ei ole aina hauskaa”, Siri sanoi mutta pehmensi toteamustaan ironisella naurahduksella. ”Mitenkäs nämä roinat tässä penkillä? Mitä niille tehdään?”

”Ai mille? Oho, roskaa. Sori. Anna kun minä.”

Anton hyppäsi kuljettajan paikalle, kahmi pakkaukset ja viskasi ne selkänöjan yli takapenkille hujan hajan. ”Noin! Olkaatte hyvä”, hän sanoi ja viittasi kädellään kuin herrasmies ikään.

”Olet sinä semmoinen”, Siri huokaisi, nosti kamelinkarvatakinsa helmoja, jotta niihin ei tarttuisi kuraa auton jalkalistasta, ja veti oven kiinni. Kun Anton käänsi avainta, moottori jurnutti vastalauseen mutta käynnistyi lopulta, ja hän työnsi vaihteen ykköselle.

”Seuraava pysähdyspaikka Säbyholm”, Anton sanoi juhlavasti.

2. luku

Kevättalven melankolinen päivänvalo lankesi kapealle asfalttitielle, joka luikerteli syvemmälle maisemaan. Anton kurvasi maasturilla ohi valkoisen pikkukirkon, jonka hirsinen kellotapuli seisoi tien vastakkaisella puolella. Pian kirkon jälkeen reitistä haarautui sivutie, jonka päässä kohosi komea, valkoisella ja kullalla maalattu pariportti.

”Bro Hof -linna?” Siri luki siroasti tekstatusta kyltistä. ”Onpa ylvästä. Millainen paikka se on?”

”Kuulemma Ruotsin ylellisin golfkenttä. Pelaaminen siellä maksaa monta tonnia kierrokselta. Ja reikiähän riittää, joten kalliiksi tulee”, Anton vastasi.

Siri nauroi. Hänen oli aina ollut vaikea arvioida, oliko Antonin huumori tarkoituksellista vai sittenkin tahatonta, mutta jälkimmäisessä tapauksessa se paljasti isoja aukkoja sivistyksessä.

Autotielle erottui vilaukselta muutama talven nuuduttama viheriö, ennen kuin tumma kuusimetsä peitti näköalan. Seuraavasta T-risteyksestä Anton kääntyi vasemmalle, ja pian maisema avartui ja esiin tuli syrjäisen hevostilan punaiseksi maalattu päärakennus laitumineen. Tienvarsikylteissä varoitettiin sekä villisioista että hirvistä. Ajouradan poskessa seisovaan sähkökaappiin oli joku kiinnittänyt vanhan lakanan, jossa oli käsinkirjoitettu musta teksti: *Seis metsästy! Eläimetkin ovat ihmisiä.*

”Tuo banderolli, tai miksi sitä sanoisi, tuli tuohon viime viikolla. Voiko muka sanoa, että eläimet ovat ihmisiä?” Anton kysyi.

”Vaikea filosofinen kysymys, mutta jos minulta kysytään... erittäin epätodennäköistä se ainakin on”, Siri sanoi.

Hevostilan jälkeen tie laskeutui jälleen alas metsäistä rinnettä pitkin. Mäenjuurella metsä päättyi ja alkoi toinen maailma – tien molemmin puolin avautui silmäkantamattomiin peltolakeuksia, joiden yli oli esteetön näköyhteys kaikkiin ilmansuuntiin. Yksittäiset lehtipuuvaltaiset kumpareet olivat kuin saaria rajatommassa maisemassa.

”Kertakaikkisen kaunista!” Siri huudahti.

”Mitäs minä sanoin!” Anton sanoi tyytyväisenä ja osoitti vasemmalle. ”Tuolla näet Mälarenin. Ja tuolla toisella suunnalla peltojen takana näkyy Thorestan linna. Siellä en ole käynyt, mutta sitä kehutaan mielettömän hienoksi.”

Siri istui sanattomana monta sekuntia.

”Täytyy myöntää... olen ihastunut.”

”Sitä toivoinkin”, Anton sanoi. ”Älä silti odota liikvoja minun kämppästäni.”

Anton hidasti ennen tienhaaraa. Toisen puolen viitat opastivat ravi- ja laukkaradalle, konferenssikeskukseen ja uimarannalle. Toisella suunnalla olivat Smidö ja Säbyholm. Anton vilkaisi olkansa yli ja huomasi, että takana ajava roikkui aivan heidän maasturinsa puskurissa. Eikä se ollut mikä tahansa auto vaan poliisiauto. Siri hymyili, kun Anton sekoitti hermostuksissaan kaasu- ja jarrupolkimen, niin että auto teki hassun loikan juuri siinä kohdin, missä tie kääntyi jyrkästi oikealle ja sitten yhtä terävästi vasemmalle. Anton pääsi jyvälle polkimien järjestyksestä parahiksi ennen kuin poliisin olisi ollut aiheellista napauttaa pysäytysvalo päälle.

”Perillä ollaan!” Anton sanoi ja osoitti rappiolle päästettyä pientä punaista tupaa, jonka vieressä oli kolme kasvihuonetta. Niiden seinustoilla rehotti ryteikkönä korkeita pensaita, ja rakennuksista puuttui lasiruutuja.

”Tämäkö se on?” Siri kysyi epäroiden.

”Jep!” Anton sanoi reippaasti.

Hän kääntyi asuinrakennuksen ja kasvihuoneen väliselle soratielle, ajoi talon kiviportaiden eteen ja pysäköi. He nousivat maasturista samaan aikaan, kun poliisiauto pysähtyi pihalle vähän matkan päähän heistä. Autosta nousi alle viisikymppinen mies, jolla oli tummanvaaleat hiukset ja hurmaavasti päivettynyt iho.

Kuin Robert Redford elokuvassa *Minun Afrikkani*, Siri ajatteli. Suvereeni näyttelijä, se Redford. Elokuvassa naispääosaa esittänyt Meryl Streep oli myös loistava, mutta olisin tehnyt sen roolin vähintään yhtä hyvin.

Anton jähmettyi, kun poliisi lähestyi häntä.

”Iltapäivää! Olle Magnusson, paikallispoliisista. Toivottavasti en häiritse. Onko tämä sinun autosi?” Olle sanoi Antonille ja osoitti kuraista maasturia.

”Onko siinä jotain vikaa?” Anton sanoi.

”Jarruvalot eivät toimi. Takana tulevat eivät siis näe, milloin jarrutat. Sehän ei ole ainoastaan laitonta. Se on kaiken lisäksi hengenvaarallista.”

”Ahaa. Ei hyvä.” Anton nyökytteli kiivaasti kuin olisi tosiaan ymmärtänyt ongelman ytimen.

”Valot korjataan”, Siri sanoi miellyttävällä ja luottamusta herättävällä äänellä. ”Minä varmistan sen.”

”Hyvä. Mieluummin jo tänään. Viimeistään huomenna. Eihän minun tarvitse tähdentää, että siihen asti auto on ajokiellossa?” poliisi kysyi ja katsoi Antonia ankarasti.

”Ei, ei. Tietenkin. Ehdottomasti”, Anton sanoi vikkellästi.

Olle Magnusson vilkaisi ympärilleen ja pani merkille talon repsottavat tuulilaudat, villiintyneet viljelmät ja särkyneet lasiruudut.

”Vanha taimitarha on kauniilla paikalla. Jos raivaatte paikat, niin tästä saisi viihtyisän. Suunnitteletko toiminnan jatkamista?” Olle kääntyi Antonin ja Sirin puoleen.

”Ilman muuta!” Anton sanoi samaan aikaan, kun Siri vastasi ympäripyöreämmin: ”Juttelemme siitä juuri.”

”Pidän peukkuja. Onnea nimittäin tarvitaan”, poliisi nauroi ja katsoi uteliaana Siriä. ”Taidan tuntea sinut jostain...”

Siri nyökkäsi ja hymyili laimeasti. Hän oli tottunut kuulemaan tällaisia pohdintoja ihmisiltä, jotka melkein tunnistivat hänet.

”Kävitkö ehkä koulua Hätunassa?” poliisi jatkoi.

”Hätunassa? Valitettavasti en”, Siri vastasi.

”No, oletko palveluskoirakerhon aktiivijäseniä?”

”En sitäkään”, Siri sanoi suupieli nykien.

”Kasvatatko koiria? Hei, oletko sinä se, jolla on kennel Brossa? Saksanpaimenkoiria ja snautsereita?”

Siri purskahti nauramaan. ”En sentään.”

”Tunnen sinut varmasti, mutta pieleen meni.”

Siri epäröi hetken, sillä ei yleensä halunnut osaa eikä arpaa näihin tunnustusleikkeihin, mutta heltyi sitten, koska mies oli ollut kohtelias ja ystävällinen.

”Olet luultavasti nähnyt minut Dramatenilla, elokuvissa tai televisiossa. Olen näyttelijä.”

”No niin tietysti. Olenpa hölmö.”

”Ei se mitään”, Siri sanoi.

”Kyllähän, tosi noloa. Siri Ehrensvärd! Hyvänen aika. Suuri ikoni. Olen nähnyt Greta Garbo -elokuvan kolme kertaa. Ja TV-sarjan Pyhä Birgitta oli fantastinen. Hamletin kävin katso-massa päänäyttämöllä ihan vastikään. Gertrud oli taianomainen! Vaimoni inhoaa teatteria, mutta se on minun rakkauteni. Ihana ammatti teillä, tai siis sinulla.”

Siri nyökkäsi hillitysti.

”Aivan. Näytteleminen on intohimoni.”

”Siri Ehrensvärd Säbyholmissa? Enpä olisi ikinä arvannut. Todella hauska tutustua. Ensi kerralla otan nimikirjoitusvihkon mukaan. Ja sinä, poika, korjaapa autosi valot. Lykkyä taimi-tarhalle.”

”Kiitti. Reilu meininki”, Anton nyökkäsi.

”Ohikulkijoita on jatkossa enemmän, koska Thorestan linna joutui sulkemaan normaalin sisääntuloreittinsä”, Olle Magnusson jatkoi.

Siri ei heti ymmärtänyt asioiden yhteyttä.

”Thorestan linna on sulkenut... kokonaisen tien? Miksi?” hän ihmetteli.

”Koko linnakujan pituudelta tehdään arkeologisia kaivauksia. Kestää luultavasti vuosia, ennen kuin homma on paketissa. Siellä ne istuvat maassa polvillaan, pienet sudit käsissään, ja tiiraavat vanhoja kiviä suurennuslasilla. Aikaa vievää touhua. Mutta se tietää hyvää teidän bisneksillenne.”

”Toisen kuolema on toisen leipä, niinhän sitä sanotaan”, Anton sanoi.

Poliisi katsoi häntä yllättyneenä.

”Tjaa... voihan sen niinkin sanoa. Toivottavasti linnanväki hoksaa pystyttää opaskyltin, että väliaikainen ajoreitti tulee tätä kautta. Jos heillä ylipäänsä on tätä nykyä asiakkaita.”

Hetkeksi laskeutui hiljaisuus.

”Meneekö linnalla huonosti? Mikä heidän vetonaulansa on?” Siri kysyi.

”Metsästys. Kuvailtakoon sitä vaikka luksusjahdiksi. Seudulla suorastaan vilisee hirviä, peuroja, metsäkauriita ja villisikoja. Ja tietysti sorsia ja fasaaneja. Mutta matkailukonseptina se on melko tulenarka.”

”Niin, selvähän se”, Siri sanoi vain, koska ei tulokkaana tiennyt, mitkä olivat herkkiä aiheita tällä seudulla.

”Näillä main on myös kotkia, sekä merikotkia että maakotkia. Molemmat ovat rauhoitettuja ja kuuluvat kruunulle, mutta ne nappaavat osansa maanomistajien riistasta, joten linnanomistajat eivät suhtaudu niihin suopeasti. Riidanaiheista ei muutenkaan ole pulaa. Kun Rätarbodassa eleli viime talvena susia, niin ihmiset vallan vauhkoontuivat...” Olle Magnusson naurahti kuin olisi tajunnut, että oli lörpötellyt tilanteeseen nähden sivu suunsa.

”Kuka valvoo, että kaikki sujuu lain puitteissa? Sinäkö?” Siri kysyi.

”Metsästyksenvalvoja tekee aika ajoin tarkastuskäyntejä. Valvonta ei tietenkään ole aukotonta. On maaseudun etu – tai haitta, riippuu miten asian ottaa – että asioita voi tehdä kenenkään näkemättä.”

”Mutta miksi ihmiset haluaisivat metsästää muuta kuin saluttua riistaa?” Siri sanoi.

Anton tuhahti ja puuttui keskusteluun. ”Eikö se nyt ole selviö? Sääntöjen venyttäjii löytyy aina, jos tyrkyllä on suuria seteleitä. Rikkaat lyö tiskiinkin varmaankin satojatuhansia, jos vain saa ampua jotain erikoisriistaa, jonka lumoihin on joutunut.”

Olle nyökkäsi Antonille.

”Miten minusta muuten tuntuu, että sinäkin olet jostain tuttu?”

”Jaa minä vai?” Anton sanoi ja liikahti vaivaantuneena. ”Tökkopa sentään.”

”Kenties niin. Ehkä sekoitan sinut johonkuhun toiseen. Poliisina sitä tapaa tutustua alueen teini-ikäisiin...”

”Olen kylläkin kahdenkymmenenviiden”, Anton sanoi nopeasti, niin kuin se tekisi lopun keskustelusta.

”Jassoo. Älä nyt pahastu, mutta näytät nuoremmalta.”

”Tiedän. Johtuu näistä untuvaisista leukahaivenista. Ei kasva parta, ei millään ilveellä.”

Olle nauroi ja suki kämmenellään omaa tiheää parransänkeään.

”Kuulosti siltä, että tiedät yhtä sun toista metsästyksestä. Harrastatko sitä itse?”

”Minäkö? En tosiaankaan. Kaikenlaista on tullut tehtyä, mutta metsällä en ole käynyt koskaan. Olen kyllä kuullut, kun täällä ammuskellaan. Jopa yöllä”, Anton vastasi.

Poliisi rypisti otsaansa.

”Ai niinkö? Ettet olisi erehtynyt? Yöllä ei saa ampua kuin poikkeusluvalla. Mutta kuulkaa... en ole vaivaksi tämän enemppää.”

”Eihän tässä mitään”, Siri sanoi.

”Oli hauska tutustua. Ottakaa käyntikorttini siltä varalta, että teille tulee kutsumattomia vieraita”, poliisi sanoi ja ojensi kortin.

”Ei kai sentään”, Siri sanoi ja elehti torjuvasti kädellään.

”Ottakaa nyt silti. Suora numero poliisille on ihan paikallaan, kun asuu näin syrjässä. Ties vaikka vihainen villisikalauma olisi saartanut teidät, kun heräätte huomenaamalla. Sellaistakin tiedetään tapahtuneen.”

”Hui sentään. Siinä tapauksessa kiitos paljon”, Siri sanoi, otti kortin ja ajatteli taas, että Olle Magnusson oli kuin ilmetty Robert Redford.

MAALAISSROMANTTINEN MURHAMYTEERI LINNAN PUUTARHASSA

Näyttelijätär Siri Ehrensverd on saanut tarpeekseen. Ennen niin loistelas ura vetelee viimeisiään, ja mieskin osoittautui huijariksi. Hän pakkaa kimpsunsa ja kampsunsa ja muuttaa Tukholman sykkeestä hulltioveljenpoikansa maaseutumökkiin pramean linnan naapuriin. Täti päättää panna kuntoon sekä pojan elämän että mökkipihan taimitarhat, mutta linnaseudun asukkaat heittävät kapuloita rattaisiin. Kaiken lisäksi linnan tiluksilta löytyy murhattu mies.

"Charmantti yhdistelmä lupsakkuutta ja karmivuutta, ja rikoksetkin ovat uskottavia." **DN**

"Sarjan viehätysvoima piilee ihastuttavissa luontokuvauksissa ja sympaattisissa, tavallisissa henkilöhahmoissa. Cosy crimea parhaimmillaan."

KRISTIANSTADSBLADET

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5314-5